

Juryrapport Dioraphthe Film- en Literatuurcompetitie

U weet ongetwijfeld dat Film by the Sea – dus dat schitterende eerbetoon aan de film te Vlissingen- mij de grote eer heeft gedaan – elk jaar opnieuw – voorzitter van de jury te mogen zijn. De reden daarvoor kent u ongetwijfeld ook: ik ben een Zeeuw, een opmerkelijke Zeeuw trouwens, want ik heb geen enkel verstand van film. En dáárdoor dwingt het festival zich elk jaar een sterke jury bijeen te zoeken. En zo'n sterke jury is nodig. Want de Film- en Literatuurcompetitie is voor dit festival steeds belangrijker geworden. Of dat zo blijft is – naar mijn persoonlijke mening – niet helemaal zeker. Want het gaat om verfilmingen van boeken - en zoals u allemaal zelf ook al eens heeft geconstateerd: tegenwoordig schrijft iedereen een boek!

De jury moest dit jaar twaalf films zien. Aan dat getal is al te zien dat er steeds meer Film en Literatuur is, want ik heb in die tien jaar ook meegemaakt dat er maar 8 of 9 films in competitie waren.

Onze taak begon al op zaterdagavond, toen de film van Pedro Almodóvar (getiteld *La piel que habito*) werd gedraaid. Dat was leuk want daardoor konden wij de hele week over *De Piel* praten. *De Piel vóór*, *de Piel na*, het onderwerp stond voor ons recht overeind.

Dames en heren, u weet dat het onze taak is om de beste van die twaalf films te bekronen. Eén film aanwijzen. Dat lijkt simpel, maar dat is het niet. Vooral als veel van de films thematisch op elkaar lijken. Bijna alle films lieten gekwelde mannen zien. Mannen met problemen. Mannen die veel drinken. Mannen met een snee in hun hoofd, of een stuk ijzer in hun kop dat gaat jeuken. Mooie, moorddadige, verneukeratieve slachtofferrollen. Met, als gezegd, veel pilsjes erbij.

En het blijkt dan dat het de vrouwen zijn die die mannen, en dus ook de film, door hun kracht redden. De vrouwen als heldinnen. Zowel jong als oud, want in Jane Eyre is de heldin al 143 jaar oud.

Er was dus voor de jury – waarin trouwens óók vrouwen de meerderheid hadden – veel te zien en te genieten. Maar er moest ook gewerkt worden. Praten. Debatteren. Overtuigen. En schelden. En uiteindelijk viel de keuze van een flinke meerderheid van de jury op een overrompelende film die knap en ontroerend een journalistiek onderwerp in beelden bracht.

Dames en heren, die film, vol emotie en wat ze vroeger engagement noemden, en tegenwoordig commitment, heet Oranges and Sunshine, en is gemaakt door Jim Loach, die dus dit jaar de prijs krijgt.

Oranges and Sunshine is een film met een bijzonder onderwerp – maar toch ook verwant aan een zaak waar ook wij – in ons land – nog steeds meer over horen.

Kort gezegd: het misbruiken van kinderen. Op verrassende wijze verteld. Een zoektocht van een sterke vrouw, mooi gespeeld door Emily Watson. Uitgebalanceerde, lichte dramaturgie. Een soms zeer ontroerende film, waarbij de camera prima afstand houdt.

Dames en heren, hoe mooi de zee ook was, hoe zeer Vlissingen ook lokte, hoe de boulevard ook om asfalt smeekte: wij, als jury, hebben met plezier in de bioscoop gezeten. In de overtuiging dat hoe bitter de oranges soms ook mogen wezen, de sunshine de toekomst van Film by the Sea zal zijn.

Vlissingen, 16 september 2011

Rinus Ferdinandusse

Jury voorzitter.